

alligevel ske, at Forbruget her aftog, vilde det efter Flertallets Mening kun blive ganske umærkeligt. Antog man, at de ca. 600,000 Tdr., der nu sælges, gik ned med $\frac{1}{20}$, vilde dette dog kun blive 30,000 Tdr., og Skatten altsaa formindskes med 300,000 Kr., saa at 10 Kroners Staten alligevel vilde indbringe ca. 300,000 Kr. mere end Folketingets Forslag. Selv denne Sum er af ikke ringe Betydning for Finanserne, og dersom Forhøjelsen i Indtægt ikke blev større end disse 300,000 Kr., vilde dette tillige have den Fordel, at der ved Siden af en saadan Merindtægt var konstateret en Aftagen i Forbruget, hvilket var et af de Goder, man fra først af tilsigtede ved Skattens Paalæg i 1891.

Flertallet anser det endvidere for at være nødvendigt at opretholde den 1891 vedtagne Skat, fordi det visse er, at den giver større Indtægt pr. Tønde end de nu foreslaaede 9 Kr. — en Merindtægt, der i Tidens Løb med stigende Forbrug kan blive overmaade betydelig, — medens det er aldeles uvist og efter Flertallets Mening ganske usandsynligt, at der under de forhaandenværende Konjunkturer vil ske nogen kendelig Nedgang i Forbruget. Paa en Tid, da der stilles stedse stigende Krav til Statskassen, forekommer det Flertallet ganske urigtigt at nedsætte en for kun 6 Mar siden vedtagen Skat, der ikke har fremaldt nogen berettiget Klage og ikke paalagt Befolkningen nogen Ulempe.

Naar Flertallet saaledes foreslaar at lade det forblive ved de lovbestemte 10 Kr., overses det ikke, at det altid er blevet anset for en naturlig Konsekvens af Ølskatten, at Brændevinsskatten maatte forhøjes. Den Omstændighed, at det endnu ikke er lykkedes at gennemføre dette, kan saa meget mindre paaberaabes til Fordel for Rædsættelsen fra 10 til 9, som der nu foreligger Rigsdagen Forslag til Brændevinsskattens Forhøjelse, og det tør forventes, at dette Forslag vil føre til det ønskede Resultat. I øvrigt vilde Flertallet under de foreliggende Omstændigheder helst have foreslaaet Lovforslaget forandret til en Lov, der i Lighed med Lovene af 10de April 1895 og 1ste April

1896 gav endnu et Mars Henstand med Ølskattens Forhøjelse til 10 Kr. Men paa Grund af Finansministerens i Tinget bestemt udtalte Modstand herimod, har man ikke kunnet stille et saadant Forslag.

Naar Regeringsforslaget tillige gaar ud paa at hvide de mindre Bryggerier en Bonifikation, begrundes dette paa, at disse ikke — saaledes som det antages om de større — „ville kunne bære“ en Del af Skatten.

Som foran paavist, er der i Virkeligheden ikke Tale om, at noget Bryggeri skal bære nogen Del af Skatten, og den anførte Grund til Bonifikationen maa altsaa bortfalde.

Sagen er, som det ogsaa fremgaar af Forhandlingerne, en anden. Det antages, at de mindre Bryggerier have nogen Vanstelig-
hed ved at begaa sig i Konkurrencen med de større, og derfor ønskes denne Lejlighed benyttet til at understøtte dem i denne Konkurrence.

Flertallet kan i Princippet ikke anse denne Fremgangsmaade for rigtig. Om end den store Kapital og den store Produktion giver de større Bryggerier Fordele i Konkurrencen, medføre paa den anden Side de Transportomkostninger og Provisioner, disse maa udrede, og den Støtte, det stedlige Bryggeri naturligt har paa sit Hjemsted, at det ikke er vansteligt for et dygtigt ledet mindre Bryggeri, som leverer et fortrinligt Produkt, at staa sig, især da de mindre Bryggerier i Reglen tillige brygge andre Ølsorter end bairisk Øl. Det viser sig jo ogsaa, at omtrent alle Aktiebryggerier i Provinserne give store Dividender, flere af dem langt større Dividender end det eneste Bryggeri-Aktieselskab i Kjøbenhavn, der brygger bairisk Øl, nemlig „De forenede Bryggerier“; og at de Bryggere, der selv eje deres Bryggeri, som oftest høre til de største Stattehdere i deres Kredse.

Flertallet tror derfor ikke, at der er nogen Grund til at indføre den Ulighed i Beskatningen, som følger af det foreliggende